

Het Nederlandse intermezzo

“*Het ziet ernaar uit dat het Nederlands als onderwijstaal aan de universiteit slechts een intermezzo zal blijken te zijn tussen het Latijn, daarna het Frans en nu voortaan het Engels als academische taal*”, getuigde professor **Bart Maddens** (KUL) afgelopen zaterdag op de herdenkingsplechtigheid van 50 jaar ‘mei 68’ en ‘Leuven Vlaams’, georganiseerd door N-VA.

Maddens is niet de enige die beducht is voor deze aan de gang zijnde maatschappelijke achteruitgang. Ook aan de UGent roeren zich stemmen. **Bruno De Wever** toonde zich al herhaaldelijk scherp in de media en ook professor **Gita Deneckere** laat zich niet onbetuigd in het uitermate zelfkritische gedenkboek dat de universiteit uitbracht ‘*Uit de ivoren toren. 200 jaar Universiteit Gent*’, waarvan u verder in deze *Meervoud* een recensie aantreft.

Onlangs jere mieerden de Vlaamse rectoren dat de taalwetgeving in ons land een hinderpaal vormt voor een meer doorgedreven gebruik van het Engels en bijgevolg is dat een belemmering om meer buitenlandse studenten aan te trekken.

Het veralgemeend gebruik van het Engels in het hoger onderwijs biedt echter geen meerwaarde, wel integendeel. Het overgrote deel van de in Vlaanderen gevormde dokters, advocaten, historici, wiskundigen, psychologen en zelfs ingenieurs zullen uiteindelijk in Vlaanderen aan de slag gaan en in een Nederlandstalige context werken.

Bovendien blijkt dat de jongeren die de middelbare school verlaten steeds minder het Nederlands zelf voldoende beheersen om op academisch niveau aan wetenschap te doen. Het Engels vormt ook een extra drempel voor allochtone jongeren om hogere studies te doen. De recente alarmerende berichten over de dalende leesvaardigheid in Vlaanderen moeten de alarmbellen doen afgaan. Het uitbreiden van gebruik van het Engels zal dit probleem niet verhelpen. Het is een aanslag op de landstaal, die dreigt gedegradeerd te worden tot huis- tuin en keukentaaltje.

Uit de triestige Nederlandse ervaring komt nu al naar voren dat het academisch niveau achteruitboert door de aldaar op grote schaal doorgevoerde verengelsing. Het is niet omdat professoren het Engels behoorlijk beheersen, dat ze de taalrijkdom en het nuancepalet van de moedertaal kunnen benaderen. De kennisoverdracht moet ook inboeten door een onvoldoende begrip van het Engels door de studenten. En dan spreken we nog niet over de vulgarisatie van nieuwe wetenschappelijke inzichten. Ook die staat het Engels exclusivisme in de weg. (Wetenschappelijke publicaties in het Nederlands tellen niet mee in het academische puntensysteem).

Gelukkig zijn er ook in Nederland tekenen die wijzigen op een kentering : een studente van de Universiteit van Groningen vond het al te absurd dat ze een scriptie over Vondel in het Engels moest schrijven en kreeg gelijk van de rechtbank. Het incident leidde tot een bespreking in de Tweede Kamer waar verschillende fractieleiders onderstreepten dat het Nederlands de universitaire voertaal behoort te zijn.

Gita De Neckere plaatst de academische *anglomanie* volkomen terecht in het kader van het marktdenken dat nu ook de universiteiten beheerst. *It is all about the money*. Jaren geleden, naar aanleiding van de zogenaamde Bologna-hervorming van het hoger onderwijs, hebben we daar in dit blad al op gehamerd. De agitatie van de Vlaamse beweging heeft er wellicht toe bijgedragen dat er bij ons – anders dan in Nederland - nog een wettelijke rem staat op het ongebreidelde gebruik van Engels aan de universiteit. Het is verdienstelijk van de N-VA dat ze dit zo wil houden. Alle hoop is nog niet verloren.

Bernard DAELEMANS